

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' ויקרא ז' אדר ב' תשפ"ב

החברותא בטען פנימי לחברים גליון מס' 678

פנינים יקרים

ויקרא אל משה (א, א) ויקרא אלף זעירא, יבואר על פי מה שמבואר בפסוק ואל משה אמר עלה אל ה' (שמות כד, א) כי עושה מצוה, מצוה זו עושה רושם למעלה, וזה מעורר אותו לעשות תמיד את רצון הבורא באותו מצוה עצמה... וזהו הרמז באלף זעירא כי משה רבינו ע"ה מידתו שהיה עניו מכל אדם והוא עורר את עצמו תמיד בבחינה זו להיות אלף זעירא מדת הענוה.

ויקרא אל משה (א, א) התורה ניתנה על הר סיני שהוא היה הנמוך שבהרים שלא התנאה, אך היות ועדיין הר סיני הוא הר יש לו במה להתגאות וא"כ מדוע לא ניתנה התורה בבקעה, אלא שבקרון יש מקום לקיים ויגבה לבו בדרכי ה' והוא השמינית שבשמינית, אמנם הגאווה אינו עבור עצמו ח"ו אלא ויגבה לבו בדרכי ה' הר נמוך...

ויקרא אל משה (א, א) ידועה דרשת חז"ל (בעל הטורים) שהאות "א" של ויקרא זעירא לסמל את הענוה של משה, על יסוד זה ניתן להבין את דברי הגמרא (גדרים לה) אין הקב"ה משרה שכינתו אלא על גבור עשיר וחכם, לכאורה חכמה וענוה בעלי יתרון רוחני יותר מגבור ועשיר, ביאר רבי חיים מולאזין שאם לא היה גבור או עשיר הייתי אומר שענותותו באה בזה שאין לו ממה להתגאות אך הואיל והוא גם גבור ועשיר ובכ"ז בחר בענוה עליו ראוי שתשרה השכינה.

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד וכו' (א, א) במדרש יבואר שלשון ויקרא אל משה מסמל לשון חיבה לשון שמלאכי השרת משתמשין בו (עפרש"י) המפרשים מקשים למה דיקא בפרשת ויקרא אומר המדרש שויקרא הוא לשון חיבה הלא גם בסנה ובמעמד הר סיני כתוב ויקרא, והנראה שרק כאן שייך לשון ויקרא-חיבה דבסנה אמר משה שלח נא ביד תשלח שביקש לשלוח את אהרן וחרה אף ה' וכן במעמד הר סיני כפה עליהם הר כגיגית, ורק כאן היה לאחר הקמת המשכן והנכונות של הקב"ה בהנהגת העם ע"כ מן הראוי לקרא בלשון חיבה.

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א, ב) מה שהאדם מקריב מגופו שיש לו הכנעה ולב נשבר הוא הוא הקרבן האמיתי, אך אם הקרבן אינו מלווה בתשובה ובהכנעה אין השי"ת חפץ בו, וזהו אדם כי יקריב מכם - מקריב מן האני שלו אז הרי זה קרבן לה'.

אדם כי יקריב מכם וכו' (א, ב) פרש"י שלא תקריבו מן הגזל, לשון מן הגזל צריך פירוש כי הל"ל לא הקריב דבר הגזול, ונראה לפי שאין דרך העולם לגזול בהמה ולחקריבה לגבוה ומי פתי יסור לעשות עבירה כדי שיעשה בה מצוה? אמנם זה נמצא לגזול ממון הרבה ויתן קצתו לצדקה או לקרבן, וזהו לשון מן הגזל ולא כולו.

מִן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם (א, ב) שלמה טעמים מצינו בדברי רבותינו לכך שרק בהמות קריבות ואילו החיות פסולות מלהיקרב, א. מפני שהבהמות מצויות בעיר משא"כ חיות, ב. מפני שהבהמה נרדפת והאלקים יבקש את הנרדף. ג. מפני שהבהמה היא בעל חי שרוחה שפלה משא"כ החיה שהיא מלאה גאווה.

אדם כי יקריב (א, ב) איתא בפסיקתא שאלו לחכמה חוטא מה עונשו אמרה להם חטאים תרדוף רעה, שאלו לנבואה אמרה להם הנפש החוטאת תמות, שאלו לתורה אמרה להם יביא קרבן ויתכפר, שאלו להקב"ה אמר להם יעשו תשובה ויתכפר - הסברה מכרחת שלא יועיל הקרבן כי אם לישראל שקבלו את התורה אהבו אותה ונאחזו בה משא"כ אומות העולם שמאסו בתורה לא יתכן שתועיל להם ע"פ החכמה וההגיון ודו"ק. (לקוטי רבי משה יעקב-הסנדלר)

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

לרע, כפי שהעיד הקב"ה "כי ייצר לב האדם רע מנעוריו"?

משום שהקב"ה רצה לזכות את האדם שיזכה להגיע לתכליתו, לאור באור החיים הנצחיים ע"י עבודת הנפש שלו, שהיא מלחמה לחיים ומוות, כדי שירוויח שכרו ע"י עצמו ואל יקבל מתנת חנם, וכל אדם מתבייש לאכול לחם של חסד, משום שזוהי לחם של בושח, והאוכלו מתבייש מאד כשמסתכלים עליו בשעת אכילה כזו. והקב"ה אוהב את עמו ישראל ונתן להם תורה ומעשים טובים והזהירם אזהרות יתרות לבל יעשו מעשים רעים, כדי שבאחרית הימים שאנו עומדים בתחילתם, נזכה לחיות איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו והשכינה תהיה שרויה בינינו ולא נודעזע ממנה.

אין מילים, אין אותיות, ואין מושגים בכלל, שנוכל לתאר או לדמיין את האושר הנפשי הרוחני העליון שנוזח לו, אבל אנו יודעים ומאמינים אמונה שלמה שזה יהיה, ואנו מתפללים כל יום שהזמן הזה יתקרב מאד, וזה מתעכב מתוך רחמנות של הקב"ה עלינו כדי שכל נפשות ישראל יזכו לזה, והוא מחכה ומחכה, שעוד נפש מישראל תתעורר לכך, וכדי שלא יודח ממנו נידח. והקב"ה יזכנו על דבר כבוד שמו שנוזח לכך בקרוב מאד, אמן כן יהי רצון.

זאת חנוכה תשל"ח

לכבוד

... כדי שיובהר לנו כל חובתו של האדם בעולם, שזה ברור שלא בא למלאות צרכיו הגופניים כמו אכילה ושתיה וכדו', וגם אי אפשר לו לאדם להיות בעולם הזה כמו מלאכים שאין להם שייכות לדברים הארציים. אבל הוא הרי בריאה מורכבת בעלת בחירה, לבחור לה דרך החיים להיות שליט על עצמו ורק הוא אדון על עצמו אם לטוב ואם למוטב.

והקב"ה שלח את האדם לעולם הזה ויושב ומצפה ממנו שיעשה רק את הטוב ואת המועיל כדי שיזכה בכך לחיים נצחיים, וחס וחלילה שלא יעשה את הרע ואת הערב לפי שעה, וחנן אותו בבינה יתרה ויכולת מאבק ע"י כל מיני כוחות של טבע שטבע בו, על ידיהם ילחם את מלחמתו.

וכל אחד בא לעולם הזה עם מידה אחת, כלומר, שכל אחד יש לו טבע משלו, אחד הוא כעסן מטבעו, השני בעל קנאה, השלישי הוא בעל תאוות, והרי זה הרכב האנושות, שבלי מלחמה ומעצור עצמי, איש את רעהו חיים בלעו, וכפי שחז"ל אמרו אלמלא מוראה של מלכות היה העולם חרב ע"י מלחמת הטבעים הרעים. וכל זאת למה, מדוע ברא הקב"ה את האדם עם כל כך הרבה נטיות ברורות

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

לכבוד חברי הנאמן...

להושיעם ממסגרותם, ונתעורר עת דודים
להוציאם ממצרים בטרם יחפץ לקרבם אל
הר סיני, וליתן להם את התורה, כך גם
בגאולה העתידה הפרט והכלל, של אחרי
מתן תורה, תתעורר חבצלת השרון
באתערותא דלתתא, ע"י מציאות עבודתנו
מלמטה, בחתירה אחרי חתירה אחרי מומי
נפשנו, שלא ייעלם מנגד עינינו שום פגם
ושום חטא, אז נזכה לשלימות השפלות
שהיא שלימות הדעת, להיות בבחינה של
זעק ליבם אל ה', וכל המידות הרעות
יתחפכו לטובה זה בכה וזה בכה. זהו סוד
גאולתן של ישראל, ותיקון השלימות של
חטא עץ הדעת וחטא העגל, ויכנס נדחים
ויקבץ פזורים לציון ברנה ע"י משיח צדקנו.

מרחוק אני מבין את געגועיך העזים,
ההתמדה בדרך האמונה הפשוטה לחיות
גלוי לכל ושמח בכל, תזין את נפשך
הצמאה, וכאשר תבדוק בדק ביתה תמציא
לה ניחומים, ויבואו לה עוזרים ממקום
מחצבתה, ואשר יעניק לה מדעת עליון,
קח את נפשך וזכה בה, בידך הבחירה
להיטיב עמה, אל תהי בז לה כי בנפשך
הדבר.

ואני מבקש להביע תקוותי נאמנה, שנסיבות
הזמן נתנו לך להבין בעומק נפשך מה
שמבקשים ממך מלמעלה, להיוודע
ולהיגלות מהות מציאותנו האמיתית, שהיא
השפלות המוחלטת לחיות אותה תדיר, אשר
על ידה ורק על ידה נזכה לדבקות עם
הבורא, היינו לחיות עם הסיבות שזהו
מציאות האמונה הפשוטה.

הגילוי הבהיר של מידותינו הרעות לא ידכאו
אז את רוחנו, וימנעו מאתנו הסיפוק מן
המסכנות האופף אותנו כל שעה, כי הייאוש
והמסכנות ייהפכו להיות ייסורים של אהבה
ע"י הדומייה בה ועל ידה נקבלם. לא נשאף
לגדלות ולשררה, כי יתבהר לנו שזהו
בעוכרינו, וזה רק ירחיקנו מן הטוב הנצחי
להיות דבוק בחי העולמים, בבחינת "כגמול
עלי אמו כגמול עלי נפשי".

כל כמה שמציאות עבודתנו תגיענו למצוא
בקרבנו את השורש פורה ראש ולענה,
באותה הבחינה שהקב"ה האיר עיניהן של
ישראל במחשך הגלות של מצרים,
באתערותא דלעילא ונתגלה להם היותם
שקועים במ"ט שערי טומאה, אז זעקו אל ה'

המשך פנינים יקרים

תקריבו את קרבנכם (א, ב) פרש"י מלמד ששניים מתנדבים עולה בשותפות, קרבן של שלמות יתכן רק כשאין האדם פורש מכלל ישראל אלא רוכש הוא ידידות וחיבה לכל אדם מישראל משתתף עמהם, על ידי היות שניים בצוותא אפשר לנדב עולה אמיתית. (ישמח ישראל)

אם עולה קרבנו (א, ג) מחשבתו של אדם קודמת לכל מעשה - סוף מעשה במחשבה תחילה, ומכיון שקרבן העולה בא לכפר על המחשבה הרעה נאמר בתורה תחילה לפני שאר הקרבנות. (רכינו בחיי)

יקריב אותו לרצונו לפני ה' (א, ג) פרש"י מלמד שכופין אותו, מי שרוצה באמת שתהיה לו יראת שמים ולהתקרב אל הקדושה יכול הוא להביא לידי כך שיכריחוהו מן השמים להיות ירא ה', שיטלו ממנו את הבחירה ולא יהיה לו ברירה אחרת אלא להיות כפי שרצה להיות. (שפת אמת)

יקריב אותו לרצונו לפני ה' (א, ג) עיקר הכוונה שבקרבן הוא שיבטל האדם ויקריב את כל רצונו לעבודת הבורא, כך שכל כוחותיו הרוחניים והגופניים יהיו מסורים מעתה רק לרצון ה' זהו שאומר הכתוב יקריב אותו לרצונו שיקריב את רצונו להשי"ת. (הכתב והקבלה)

זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו (א, ג) רצונך לדעת אם הקרבן בלא מום, אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו ליכנס לאהל מועד משא"כ אם יהיה בו מום לא ירצה לבוא לבית המקדש. (דרוש שמואל)

והפשיט את העולה ונתח אותה לנתחיה (א, ו) אם רוצה אדם להפשיט מעל עצמו אל הגאות העלולה להתעורר בקרבו בסברו שכבר הירבה להגדיל לעשות, הרי ונתח אותה לנתחיה - ינתח את מעלותיו ויעיין בהם כי אז יוכח לראות שאין לו במה להתגאות. (ערכי נחל)

אשה ריח ניחוח לה' (א, ט) המשנה (מנחות קי) אומרת נאמר בעולת בהמה אשה ריח ניחוח לה' ונאמר בעולת העוף ריח ניחוח לה' לומר לך אחד המרבה אחד הממעיט ובלכד שיכוון לבו לשמים, ידוע דברי שלמה המלך בקהלת לב חכם מימין ולב כסיל משמאל, והנה לימין האותיות לב באים האותיות אך שמשמאל את השפלות, ובשמאל האותיות לב באה האותיות גם שהוא סמל לגאווה, והוא משמאל לערך האדם. (חוות יאיר)

אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם (ה, ג) מי שמוחזק לאדם גדול צריך משנה זהירות לכל יכשל אפילו בשגגה, כי על יסוד השוגג שלו עלולים האחרים לעבור עבירות במזיד, וזהו אם הכהן המשיח יחטא בשוגג הרי זה גורם לאשמת העם לעשות אשמות במזיד. (הגאון מהר"י מליסא זצ"ל)

על מוקדה (מ' קטנה) ואש המזבח תוקד בו (ו, ב) אפשר לפרש הסיבה למ"ם הקטנה של מוקדה, להורות שאפילו שהיה אש קטנה היה זה מספיק למילואים לאברי העולה וכו' בגלל ואש המזבח תוקד בו כלומר האש שירדה ביום השמיני למילואים היתה תמיד בוערת אפילו בשעת המסעות שהיו מכסים אותה. (מעשה חרש אבן)

ואם נדר וכו' ביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת והנותר ממנו יאכל וכו' (ו, טו) אולי אפשר לומר שביום ההקרבה יש מצוה לאכול את ההקרבה נמצא שההקרבה עושה מצוה ואילו ביום השני יש מצוה לאכול כדי למנוע שלא יהיה נותר וזהו ביום הקריבו את זבחו יאכל ביום ההקרבה וממחרת מה שנותר ממנו יאכל כדי למנוע שלא יהיה נותר. (מעשה חרש אבן)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

